

[Justitsministeren.]

lov — idømme de velhavende langt højere Bøder end de fattige for de samme Forseelser, saaledes at det virkelig kan blive en lige Straf. Men, som sagt, jeg maa være enig med det ærede 10de tingvalgte Medlem (Lewinsky) i, at det havde været bedre, om vi havde faaet Dagsbøderne gennemført.

Jeg maa sige et Par Ord om de Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 45—49 og 56 om Statsforbrydelser. Det har været min Bestræbelse at indskrænke disse Straffebestemmelser i Forhold til, hvad der tidligere har været bragt i Forslag, idet jeg mener, at det egentlig er ret stærkt forældet, hvad man foreskriver i Straffelove angaaende disse Forhold. I vore Dage vil et Oprør i et hvilket som helst Land imod de grundlovmæssige Myndigheder føre til en saadan Kamp, at det, der staar i Loven om, hvor meget eller hvor lidt man kan straffes for, hvad man begaar under saadanne Forhold, efter al Sandsynlighed vil faa liden Betydning. Det kunde vel være, der kunde gøres et eller andet Kup imod Forfatningen og de lovlige Myndigheder, som førte til et hurtigt Resultat, der gav nye Magthavere Magten. Men det vilde man jo ikke finde sig i fra anden Side; Kampen vilde derfor efter kort Tids Forløb bryde ud igen, og det vilde blive stort og langvarigt, hvad der skete under et saadant Oprør. Og naar den ene eller den anden Side havde Magten, vilde man saamænd ikke give sig Tid til at føre Modstanderne, hvis Personer man havde bemægtiget sig, ind i Højesteret for at faa Dommerne til at dømme dem efter Loven; de vilde langt snarere udenfor blive stillet opad Muren, saa Sagen derved kunde afgøres paa en langt hurtigere Maade. Og hvis der udbrød Krig i Europa igen, og der skulde overgaa vort Land den forfærdelige Ulykke at blive indblandet i den som allieret med den ene eller den anden Stormagt, vilde alt afhænge af, om Danmarks allierede sejrede i Krigen eller led Nederlag; det vilde blive afgørende for alt, hvad der skete; Straffeloven vilde saamænd ingen se hen til under saadanne Forhold. Derfor kan jeg ikke tillægge det stor eller afgørende Betydning for en Straffelov, hvad den foreskriver paa disse Punkter; og deraf følger, at jeg maa tilraade at stemme imod de Ændringsforslag, som udvider Straffebestemmelserne og Strafferammerne paa dette Omraade.

En Ting omtalte den meget ærede Ordfører særlig, nemlig Ændringsforslaget under Nr. 79 om Forældelsesfristen for Fosterfordrivelse. Denne Bestemmelse har jo interesseret den meget ærede Ordfører i høj Grad.

Jeg er glad ved, at det ærede Medlem, hvis Standpunkter i denne Sag er bygget paa stor Indsigt, har haft en heldigere Indflydelse paa mange andre Punkter, end det ærede Medlem efter min Mening har haft paa dette Punkt. Det er nu gaaet saadan, at hele Udvalget er enedes om dette Ændringsforslag derved, at der er gjort den Side, som jeg tilhører, Indrømmelser paa andre Punkter, og jeg kan derfor ikke fraaade, at man stemmer for Ændringsforslaget, som det nu foreligger efter den Overenskomst, der er sluttet paa et mere omfattende Omraade indenfor Udvalget. Jeg har kunnet give Ændringsforslaget min Tilslutning, fordi der er vundet paa andre Punkter. Men jeg maa i og for sig beklage denne Bestemmelse meget og meget beklage, at den ærede Ordfører har sat sin Villie og sin Indflydelse saa stærkt ind paa dette Punkt. Jeg synes, det er Synd for disse stakkels Kvinder, at Forældelsesfristen skal være 2 Aar. Det kan tidt være unge, ret ubeskyttede Kvinder, og de har ofte haft Medhjælpere, der er meget slette Personer; tillige kan de, foruden hvad de ellers kan lide i Forældelsesperioden, være udsat for Pengeafpresning og for Tvang, moralsk Tvang, paa forskellige Omraader. Jeg havde derfor helst set, at denne Forældelsesfrist blev gjort saa kort som muligt, og hvis jeg var i den meget ærede Ordførers Sted, vilde jeg glæde mig over alt det andet, han har udrættet paa dette Omraade, men opgive dette Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 81, som er ført i Pennen, forfattet af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), indfører i Straffelovforslaget en Bestemmelse om uforsvarlig Omgang ved Barnefødsler. Den tilsvarende Paragraf i den gamle, nugældende Straffelov af 1866 var meget ilde anset, fordi det var en Bestemmelse, efter hvilken man straffede Kvinder, som havde født Barn udenfor Ægteskab, naar man ikke kunde straffe dem paa anden Maade. Men her har den faaet en efter min Mening udmærket god Affattelse, idet Ændringsforslag Nr. 81 gaar ud paa, at der indsættes en ny Paragraf af følgende Ordlyd:

„En Kvinde, der ved sin Barnefødsel paa uforsvarlig Maade udsætter Barnet for alvorlig Fare, straffes med Hæfte, ikke under 60 Dage, eller med Fængsel indtil 1 Aar. Straffen kan nedsættes eller bortfalde, hvis Barnet lever uden at have taget Skade.“

Det er altsaa helt og holdent Barnet, man her tager Hensyn til, og derved er der gi-